

بستن کمر بند می تواند خطر مرگ و میر را در سر نشینان صندلی عقب، ۲۵ تا ۷۵ درصد کاهش دهد.

گزارش «شهروند» از «هرندی» ۲سال پس از شروع ساخت و ساز در بوستان حقانی، بوستانی که پاتوق معتادان بود و حالا ...

قرار بود اینجا زندگی بیاید

تصویرری از معتادان «هرندی» روی زمین های سخته پارک حقانی عکس:مهرداد حسینی / شهروند

◀ **معاون شهر دار منطقه ۱۲ می گوید: پروژه بوستان «زندگی» متوقف نشده است**
◀ **بررسی های میدانی نشان می دهد با وجود تخریب و تغییر کاربری پارک حقانی معتادان به کوچه ها پناه برده اند**

دیوار مهربانی، یخچال مهربانی و... وعده غذایی معتادان متنوع تر شد، لباس ها و پتوهایشان بیشتر. برایشان حمام و سرویس بهداشتی صحرایی آوردند و میانشان کارت حمام پخش شد. «قبلا خود ما معترض بودیم، می گفتیم چرا این همه معنادر پارکنشسته و کسی هم چیزی نمی گوید، جمع کردیم، نامه نوشتیم، بیرونشان کردند، جمعشان کردند و آخر سر هم پارک را خراب کردند. پای معتادان را که از پارک بریدند، وضع محله بدتر شد.»

بیست و هشتم مهر سال ۹۴، «هرندی» کلیدواژه سخنرانی اعضای شورای شهر چهارم در یکی از جلسه های شان بود. صدای محمدسالاری، از پشت تریبون شنیده می شد که می گفت: «باید طرح ارتقای کیفیت زندگی در منطقه ۱۲ تهران اجرا شود.» آن را یک آزمون بزرگ برای شوروا و شهرداری می دانست. مرتضی طلابی می گفت که باید معابر در این محله بازگشایی شوند. «گر ساخت و سوزان در این محله آغاز شود، به خودی خود آسیب ها رفع می شود.» همان سال بود که اجرای پروژه بوستان زندگی در «هرندی» تصویب و قرار بر این شد تا دوسال بعد، یعنی در

◀ **معاون اجتماعی و فرهنگی شهرداری منطقه ۱۲ تهران به «شهروند» می گوید که پروژه بوستان زندگی، متوقف نشده است، کار در حال انجام است.**

◀ **شهرداری تهران با توجه به وظایفی که برای توسعه محلی دارد، کارش را انجام می دهد.**

◀ **ممکن است معتادان کوچ کنند، از پارک خارج شوند و به کوچه ها از یک منطقه به منطقه دیگر بروند، اما شهرداری در نهایت در حیطه وظایفش کار می کند.**

◀ **اگر پروژه اجرا شود، قطعاً اتفاقاتی می افتد، ما در موضوع آسیب های اجتماعی با مسأله فضاهای بی دفاع مواجه هستیم، اگر زمینه مساعد باشد، کاهش آسیب اتفاق می افتد.**

نصب تابلوهای بریل در ایستگاه های اتوبوس

مدیر عامل شرکت اتوبوسرانی تهران از نصب تابلوهای بریل در ایستگاه های اتوبوس خبر داد.
سنددجی بابیان اینکه توجه به معلولان یکی از اولویت های این شرکت است، گفت: «سامانه ای تحت عنوان معلولان و جانبازان راه اندازی کرده ایم.» او ادامه داد: «برای نخستین بار در ایران در تمامی ایستگاه های خطوط BRT به خصوص خط یک، تابلوهای بریل نصب کردیم.»
سنددجی بابیان اینکه تا پایان سال جاری تمامی اتوبوس های خطوط BRT به سیستم اعلام نام ایستگاه مجهز می شوند، گفت: «اجرای این برنامه هم نایبانیان و هم عموم مردم از آن بهره مند خواهند شد.» به گزارش باشگاه خبرنگاران جوان، مدیر عامل شرکت اتوبوسرانی تهران با اشاره به اینکه گیت های نصب شده در ورودی ایستگاه های BRT امکان ورود معلولان را سلب کرده است، گفت: «از هفته گذشته گیت ها را به صورت تاشو طراحی کردیم، تا افراد با ویلچر هم بتوانند وارد ایستگاه شوند.»

نیست. فقط پارک ها را با هم قاطی کرده اند. معتادان هم دیگر وارد پارک نمی شوند؛ درش بسته است؛ قفل زده اند؛ راهنشان نمی دهند؛ می آیند در کوچه ها. بغل بیمارستان مولوی بروید، پر از معتاد است، مثل کوچه خودمان. شب ها معتادان این قدر زیاد می شوند که روی هم روی هم می خوابند. هیچ کس هم هیچ کاری نمی کند، مامور می بیند، می رود. کلا به شما بگویم از تعداد معتادان کم نشده که بیشتر هم شده.»

خرداد سال ۹۷، الهام فخاری، رئیس کمیته اجتماعی شورای شهر تهران، نسبت به توقف پروژه بوستان زندگی در محله هرندی تذکر داد و از مسئولان خواست تا در این زمینه گزارشی بدهند به گفته فخاری، برای این پروژه بودجه ای تصویب شده و حالا اعلام کرده اند که پروژه پس از دو سال وقفه در سال ۹۸ تمام می شود. دیوار پیرامونی بوستان زندگی تمام شده، در های آهنی بالا پاهایشان را در زمین کوبیده اند، درها جفت شده، دره ها زده شده تا پای معتادان به داخل پارک باز نشود، باز هم نشده. آنها اساساً راهی برای ورود به پارک ندارند.

◀ **کوچه ها بوی ادرار گرفته، کاش فقط ادرار بود، وسط کوچه مدفوع می کنند. وارد کوچه ها که بشوی، باید ماسک بزنی. همین پایین یک خانه مترو که هست که مال شهرداری است. اگر دروغ نگویم، شبی بالای ۵۰، ۶۰ معتاد داخلش جمع می شوند. خودم ۴۰، ۵۰ سال است در این محله زندگی می کنم. بچه که بودیم یک معتاد هم این جا نمی دیدیم؛ اگر هم کسی اعتیاد داشت، کت و شلوار ی بود.»**

تصویر سیاه مجاله سه معتاد درست رویه روی پارک تاز، ساخت حقانی سایه انداخته است. مرتضی، عباس و مجتبی دور خودشان چنبر زده اند. آنها به نمای روبه ریشان، سازهای نیمه تمام و خسته پروژه بزرگ بوستان زندگی زل زده اند و زندگی شان را در پایپ های شیشه ای دود می کنند. مرتضی با صورتی سیاه، دستانی سیاه و پیراهنی سیاه به زحمت واژه ها را از میان لب های سیاهش بیرون می دهد. می گوید آرد می کشد، احتمالاً همان هرویین. از پارک حقانی تنها اسمش را شنیده. دو سه روز است که از شهرستان آمده. عباس و مجتبی هم اهل تهران نیستند. یکی از شمال غربی کشور آمده و یکی هم از جنوب؛ ۶ ماهی می شود و در تمام ایسن ۶ماه، در کوچه و پس کوچه های هرندی پرسه می زنند؛ روی دیوارهایش دستشویی می کنند و روی زمین های آسفالتش می خوابند. شب ها در گردمخانه می گذرانند، اما فقط شب ها. عباس می گوید محله یک توات دارد که همان هم پر شده. مرضیه خانم ساکن خانه روبه روی پارک حقانی سابق است و از آن بالا سریال آمدن و رفتن معتادان را به تماشا نشسته. آنها منتظرند شهرداری خانه شان را بخرد تا بروند از این محله. ساختمان خانه آنها جنا از همه خانه هاست: «ها اصلا نمی دانیم اینجا از کجا آمده اند. مال این جانیستند.» مرضیه خانم می گوید تعداد معتادان بعد از ماجرای پارک، کم شده اما در کوچه ها پخش و پلا شده اند.

◀ **معاون اجتماعی و فرهنگی شهرداری منطقه ۱۲ تهران به «شهروند» می گوید که پروژه بوستان زندگی، متوقف نشده است، کار در حال انجام است.**

◀ **شهرداری تهران با توجه به وظایفی که برای توسعه محلی دارد، کارش را انجام می دهد.**

◀ **ممکن است معتادان کوچ کنند، از پارک خارج شوند و به کوچه ها از یک منطقه به منطقه دیگر بروند، اما شهرداری در نهایت در حیطه وظایفش کار می کند.**

◀ **اگر پروژه اجرا شود، قطعاً اتفاقاتی می افتد، ما در موضوع آسیب های اجتماعی با مسأله فضاهای بی دفاع مواجه هستیم، اگر زمینه مساعد باشد، کاهش آسیب اتفاق می افتد.**

فعالیت کرده، از تصمیم گیری های شهرداری بدون مشورت با سازمان های مردم نهاد که در آن منطقه فعالیت می کنند و تعدادشان هم کم نیست، انتقاد می کند و شاهمیر این انتقاد را قبول نمی کند: «یک سری از موضوعات ارتباطی با «ان جی او» ها ندارد، مثل اقدامات عمرانی. اما اینکه «ان جی اوها» باید باریگر ما باشند، در این زمینه اتفاقاتی افتاده و ما با آنها تعامل داریم. ذات کار در حوزه اجتماعی تعامل و مشارکت با حوزه های اجتماعی است، دستگاه هایی مثل بهزیستی یا کمیته امداد خودشان باید در زمینه اقداماتی که انجام داده اند، توضیح دهند.»

حالا با همه این اتفاقات آیا در دوسال گذشته بخشی از آسیب های اجتماعی در هرندی کم شده؟ معاون اجتماعی و فرهنگی شهرداری منطقه ۱۲ پاسخ به این سوال می گوید که آسیب را نمی توان به صفر رساند: «آسیب را باید کنترل کرد، ما در تمام پروژه ها پیوست اجتماعی داریم، یعنی باید مطالعات در کنار همه اینها ممکن است موضوعاتی مطرح شود که پروژه با شکست مواجه شود، اما این وظیفه شهرداری نیست، سازمان های متولی آسیب های اجتماعی باید ورود پیدا کنند.» شاهمیر می داند که ممکن است معتادان کوچ کنند، از پارک خارج شوند و به کوچه ها بروند و از یک منطقه به منطقه دیگر بروند، اما می گوید که شهرداری در نهایت در حیطه وظایفش کار می کند: «ما با ادغام سه پارک نظارت را بیشتر می کنیم، دور تادور پارک را دیوار کشی کرده ایم و همین اتفاق حضور معتادان را کم می کند. شاید بتوان گفت این حداکثر کاری است که شهرداری می تواند انجام دهد.»

لیلی ارشد، مدیر خانه خورشید و فعال اجتماعی که سال ها در منطقه هرندی

◀ **معاون شهری منطقه ۱۲ می گوید: پروژه بوستان «زندگی» متوقف نشده است**
◀ **بررسی های میدانی نشان می دهد با وجود تخریب و تغییر کاربری پارک حقانی معتادان به کوچه ها پناه برده اند**

۹۹

نقد لیلی ارشد، مدیر خانه خورشید بر فعالیت های شهرداری در هرندی

راه اندازی ساختمان تجاری برندهای معروف در دروازه غار؟!

لیلی ارشد، مدیر خانه خورشید است؛ خانه ای که سال هاست در محله هرندی تهران، در منطقه ۱۲ فعال است و زنان آسیب دیده را تحت پوشش قرار می دهد. لیلی ارشد، پیش از این شاهد حضور معتادان در پارک حقانی بود و حالا هم روند ساخت و سوزان در پارک حقانی را نظاره گر است. هر روز که مسیر خانه خورشید را طی می کند، به حال و روز محله افسوس می خورد: «دور تا دور پارک حقانی را دیوار کشیده اند، ترده و سنگ زده اند و دیگر کسی نمی تواند داخل پارک برود.» ارشد می گوید در محله هرندی ۱۵ «ان جی او» فعال هستند، اما برای تغییر کاربری پارک حقانی، با هیچ کدام از این «ان جی او» ها مشورت نشده: «شاید اگر با «ان جی او» ها صحبت می شد و آنها در جریان تصمیم گیری ها قسار می گرفتند، نتیجه متفاوت می شد. خیلی از این پروژه ها و برنامه ها را ما نمی پسندیم، اما در تصمیم گیری دخالت داده نمی شویم. در نهایت هم نمی دانیم واقعاً این پروژه ها چقدر ارزش اجرایی دارند و می توانند نتیجه داشته باشند. مسأله دیگر این است که آنقدر گروه های مختلف نهادهای دولتی و غیر دولتی در این منطقه مداخله داشتند و آدم های مختلف به آن رفت و آمد کردند، اما در نهایت اتفاقی که افتاد خیلی نتوانست به نفع اهالی باشد و آسیب ها را کم کند.»

ساخت و ساز در پارک کم و بیش ادامه دارد، دور تادور پارک حصار آهنی کشیده شده، استخر نیمه کاره مانده، شهر بازی با سازه سرسره راه شده و لیلی ارشد می گوید ظاهراً قرار است در همین محوطه پارک، ساختمانی تجاری ساخته شود که در آن برندهای مختلف فعال شوند. اما نکته این است که آیا مردم دروازه غار، برند پوش هستند یا برند پوش های شهر برای خرید به این محله می آیند؟ «سوالی که ما از مسئولان داریم این است که سر نوشت پروژه هندی، که در این منطقه و مناطق مشابه اجرا می کنند، چه می شود، مثلاً وقتی آتشپز خانه تولید شیشه را می بندند یا خانه ای را تخریب می کنند، بعد چه اتفاقی می افتد؟ وقتی گروهی معتادان متجهر را دستگیری می کنند، بعدش چا اتفاقی می افتد؟ اجرای این برنامه ها چقدر منجر به کاهش آسیب های منطقه می شود؟» این فعال اجتماعی معتقد است که برنامه های کاهش آسیب به درستی اجرا نمی شود، دلیل آن هم پایداری آسیب ها، بازگشت معتادان به همین منطقه و... است: «متأسفانه برنامه درستی برای کاهش آسیب ها صورت نمی گیرد، به هر حال افراد آسیب دیده در شهر هستند و این طور نیست که از این شهر رفته باشند، آنها دنبال جای امنی می گردند. حالا هم کافی است سری به کوچه پس کوچه های هرندی و دروازه غار بزنی تا با جمعیت بالای معتادان مواجه شوی، پیاده راه های شوش و مولوی پر از این افراد است. روزی نیست که مادر مسیر رفتن به خانه خورشید، کیف های خالی سرفت شده را روی زمین نبینیم.» ارشد می گوید تغییر کاربری یک پارک و ساخت و ساز در آن منجر به تغییر فرهنگی نمی شود، چرا؟ چون اهالی محل هیچ نقشی در آن نداشته اند و به راحتی آن را پس می زنند، آن طور که به نظر می رسد جامعه محلی خیلی همراه و پشتیبان این تغییرات نیست. چرا که در جریان مسائل و تغییرات محله شان قرار نگرفته اند، اگر حمایتی نمی کنند، دلایلش این است که چیزی از این تغییرات نمی دانند.

لیلی ارشد، سال هاست که جمعیت مهاجر این منطقه را می بیند و می شناسد، افرادی که به دلیل نزدیکی هرندی به راه آهن و ترمینال جنوب و بازار تهران و مولوی به آن پناه می برند، خانه ها ارزان است، خانه که نه اتافی که با چند نفر دیگر شریک می شوند و در نهایت در گیر انواع آسیب ها: «کسی که ۲۰ سال است در این منطقه زندگی می کند، دیگر نمی توان به او گفت، مهاجر، آنها دیگر جزوی از این محله به شمار می روند.» او از وضع کوچه های هرندی باخبر است، از بوی تعفن و ادرار و مدفوع و استفرغ و می گوید که یکی از مشکلاتشان برای بازدید از خانه همین بو است: «حقیقت این است که با همه این برنامه ها، چیزی از تعداد معتادان کم نشده است.»

۶۶